

πάντα. 'Ακόμη κι' αυτή την 'Αισέ, που ο λοχαγός την είχε σύρει δεμένη πίσω από την καμήλα του μαζί με τον αδελφό της.

Τώρα πειά ή νύχτα, ή παράδοση αφρικανική νύχτα, είχε πέσει πάνω στην έρημο. 'Η ήσυχία ήταν τόσο βαθειά που άκουγε κανείς το θόρυβο των χουρμαδιών που τις κινούσε ελαφρά ο άερας. Στόν καταυλισμό δέν άγρυπνούσαν παρά μονάχα οι στρατιώτες της φρουράς. "Όσο για το λοχαγό είχε πih τόσο κρασί που είχε κυλιστή άναίσθητος κάτω από το κρεβάτι του.

'Όστόσο, άργά τη νύχτα, μιά σκιά φάνηκε νά γλυστράη προς τη φυλακή του στρατώνα. Προχώρησε με προφύλαξη, άνοιξε την πόρτα της και μέσα στο σκοτάδι άρπαξε από την μέση την ώμορφη 'Αισέ.

— Γρήγορα, της φώναζε, δέν έχουμε καιρό για χάσιμο! Πάρε τον άλφο σου και προχώρησε κατά μήκος του τοίχου. Στην άκρη του θα θρής μιά καμήλα. Πήγαινε κι' ο Θεός-άς σε βοηθήη! 'Ο 'Ανρύ ξέρει νά βοηθήη εκείνους που σώζουν τη ζωή του.

— Σίντυ, άς φύγη μόνο ο άδελφός μου, ψιθύρισε ή 'Αισέ. 'Εγώ, είνε άδύνατο νά γυρίσω στη φυλή μου. Πρόδωσα τó μυστικό τους, έγιναι ή άφορμή του θανάτου του πατέρα μου κι' άσφαλώς θα με τιμωρήσουν.

— Γιατί τó έκανες αυτό, άφου ήξερες την τύχη που σε περιμένει; ρώτησε ή Λεμαίτρ.

'Η 'Αισέ άναστενάξε.

— Σίντυ, έχεις ώμορφα μάτια, ψιθύρισε. 'Η 'Αισέ ποτέ δέν θα ήθελε νά σε δη πεθαμένο.

Κι' όταν σε λίγο ή καμήλα με τó γυιό του σείχη άπομακρύνθηκε από τó φρούριο, ή 'Αισέ κάθησε σταυροπόδι άπέναντι στόν στρατιώτη και τόν κύτταζε άμίλητη.

— Μου φαίνεται ότι κακό μπελά έββαλα στο κεφάλι μου μαζί σου, μουρμούρισε ο 'Ανρύ. Τώρα τί θα σε κάνω; 'Ασφαλώς ο λοχαγός θα σε θέλη για φίλη του. Κι' εγώ δέν έχω καμμία διάθεση νά του κόψω τó λαρύγγι!

Μά ή 'Αισέ σύρθηκε κοντά του, τυλίχτηκε πάνω του και τόν έκανε νά ξεχάση όλες τις σκέψεις του.

'Ο έρωτας του Λεμαίτρ και της 'Αισέ κράτησε ένα φεγγάρι. "Επειτα ο στρατιώτης θαρέθηκε νά μαλλώνη με τó λοχαγό του, νά τόν ξεγελάη και νά συναντά κρυφά την 'Αισέ. 'Η κόρη του σείχη άρχισε τώρα νά ζηλεύη. Τó μαρτύριο αυτό της άναστατώνει την καρδιά. "Όσο έβλεπε τόν 'Ανρύ νά διασκεδάη με τις γυναίκες του Μαρακέκ και νά την περιφρονή, τόσο τόν άγαπούσε. Κ' ίσως θα τόν σκότωνε από τη μεγάλη άγάπη της, αν, ξαφνικά, ο λόχος του δέν λάβαινε διαταγή νά ξεκινήση για μιά νέα έκστρατεία. 'Η 'Αισέ είχε τó κουράγιο νά άκολουθήση την καμήλα του 'Ανρύ ξυπόλυτη κι' άψηφώντας την κούρασι και τις ταλαιπωρίες.

'Όστόσο οι ίθαγενείς λησται, τούς οποίους κατεδίωκαν οι λεγεωνάριοι, δέν άστειευόντουσαν. Τους έστηναν ενέδρες και τούς άποδεκάτιζαν. Και σε μιά από αυτές, ο 'Ανρύ την ώρα που χειρίζονταν τó πολυβόλο, δέχτηκε μιά σφαίρα καταστηλα. Οι σύντροφοί του τόν έγκατέλειψαν στην έρημο μαζί με τούς άλλους σκοτωμένους, φροντίζοντας νά σώσουν μόνο τó πεσί τους. 'Εν τούτοις ο 'Ανρύ δέν ήταν μόνος. 'Η 'Αισέ τόν έστρεψε μακριά, τόν φόρτωσε στην καμήλα του και τράβηξε προς τις όάσεις του νότου...

"Όταν έπειτα από δυό μήνες ένα караβάνι διέσχισε την έρημο, θρήκε πάνω στην καυτερή άμμο δυό ξεραμένα πτώματα. Τó πρώτο ήταν ντυμένο με στολή λεγεωνάριου και τó δεύτερο ήταν μιάς ώμορφης γυναίκας. Μά κανείς δέν κατάλαβε την τραγωδία που είχε συμβη.

'Η 'Αισέ όταν ένοιωσε ότι ο 'Ανρύ ήταν σκοτωμένος, δέν

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί άπαντούν ή δεσποινίδες)

'Η δις Ε. Π. (Λεμεσός—Κύπρου), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα ο οποίος όταν άποφασίση νά παντρευτή, θα έγκαταλείψη κάθε διασκέδασι και θ' άφοσωθή έξο-λοκλήρου στη γυναίκα του και στα παιδιά που θ' άποκτηση.

'Η δις ΠΟΠΗ ΘΗΡΑΙΟΥ (Μουσάτο), γράφει : «Για μένα ιδανικός σύζυγος είνε ο άνδρας που θα με άγαπήση και θα τόν άγαπήσω. Δέν ζητώ ούτε πλούτη, ούτε ώμορφιά, αλλά άγάπη πραγματική. Θέλω δέ, πρό παντός, νά μου είνε πάντοτε πιστός, γιατί είμαι ολίγον τι ζηλότυπος!»

'Η δις ΝΙΚΗ Ε., θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα που θα είνε τρυφερός και περιποιητικός μαζί της, που θα θεωρή την γυναίκα του ως σύντροφο άληθινή της ζωής του και που, πρό παντός, δέν θα είνε βάρβαρος στους τρόπους και δέν θα την κακομεταχειρίζεται.

'Η δις «MARIE LOMON» ('Αθήναι), μάς γράφει ότι ιδανικός σύζυγος δέν ύπάρχει, διότι οι περισσότεροι άνδρες δέν άγαπούν διόλου τις γυναίκες που παίρνουν για συζύγους, οι δέ άλλοι ύποκρίνονται άπλως πως τις άγαπούν και κατορθώνουν έτσι νά τις ξεγελούν.

'Η δις ΠΑΤΡΟΥΛΑ Δ. ΖΥΓΑΛΑΚΗ (Μηλίες-Βόλου), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον εκείνον ο οποίος, μετά τó γάμο, άφοσιώνεται στη γυναίκα του, την άγαπάει πραγματικά και συμμετέχει τόσο στην εύτυχία της, όσο και στη δυστυχία της.

'Η δις ΙΟΥΛΙΑ Γ. Δ. (Πειραιεύς), γράφει : «'Ιδανικόν σύζυγον θεωρώ εκείνον ο οποίος θα συμφωνή με τόν χαρακτήρα μου, θα με άγαπάη πραγματικά και θα είνε εύγενικός μαζί μου».

'Η δις «ΑΤΘΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1» ('Αθήναι), άπαντά : «'Ιδανικός σύζυγος για μένα θα είνε εκείνος που θα με άγαπήση και θα τόν άγαπήσω, χωρίς προσωπίδα και ύποκρισία, μέχρι του όριου που θα μάς καθορίση ο έρωας. Δηλαδή ο σύζυγος, για μένα, θα είνε ιδανικός μόνο στην περίοδο της άγάπης του, ή όποια δυστυχώς, όπως ξέρούμε όλοι, δέν είνε παντοτεινή, αλλά έχει και τó τέρμα της».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Αλλαι άπαντήσεις.

τόν έγκατέλειψε. Τόν ξάπλωσε στην άμμο, τόν σκέπασε μ' αυτήν κ' ύστερα καθησε δίπλα του και περίμενε κι' αυτή τόν θάνατο. Κι' αυτός ήρθε πράγματι, για νά της κλείση ύστερα από μιά φρικώδη άγωνία, τά μάτια. Μά ή έρημος κράτησε καλά τó μυστικό της, όπως κρατάει μυστικές όλες τις τραγωδίες των ανθρώπων, που αφήνουν τά κόκκαλά τους νά τ' άσπρίση ο φλογερός ήλιος της Σαχάρας.

ΛΟΥΙ ΖΕΡΩΜ

